Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті **Ririro.com/uk**. Наша місія – надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Ririro

Казка про Тіммі Тіптоус

Колись давно жило собі маленьке товстеньке сіре білченя Тіммі Тіптоус. У нього було гніздечко, вкрите листям на верхівці високого дерева, і маленька білочка-дружина яку звали Гуді.

Тіммі Тіптоус сидів, насолоджуючись вітерцем; він махав хвостиком і сміявся: "Дружиночко Гуді, горіхи дозріли, треба зробити запас на зиму і весну". Гуді-Тіптоус була зайнята тим, що підсовувала мох під солому: "Гніздечко таке затишне, що ми будемо міцно спати всю зиму". "Тоді ми прокинемося зовсім худенькими, коли навесні не буде що їсти", - відповів розважливий Тімоті.

Коли Тіммі та Гуді Тіптоус прийшли до горіхових заростей, вони побачили, що там вже були

інші білки.
Тіммі зняв свою куртку і повісив її на гілочку, та вони продовжили спокійно працювати самі.

Щодня вони робили по кілька походів і збирали багато горіхів. Вони носили їх у мішечках і складали в кількох дуплистих пеньках біля дерева, на якому збудували своє гніздо.

Коли ці пеньки заповнилися, вони почали висипати мішки в нору високо на дереві, що належала дятлу; горіхи торохкотіли в ній згори вниз.
"Як ти їх звідти витягнеш? Це ж як скарбничка!" – сказала Гуді.
"До весни я буду набагато худішим, моя люба", – сказав Тіммі Тіптоус, зазирнувши в дірку.

Вони справді назбирали багато – бо не розгубили! Білки, які закопують горіхи в землю, втрачають більше половини, бо не можуть запам'ятати місце.
Найзабудькуватішу білку в лісі

звали Сріблястий Хвіст. Він почав копати, але не міг згадати. А потім знову почав копати і знайшов горіхи, які йому не належали, і почалася бійка. І інші білки почали копати,- весь ліс був у галасі!

На жаль, саме в цей час пролітала зграйка маленьких пташок, які перелітали з куща на кущ, шукаючи зелених гусениць і павучків. Було кілька видів пташок, які щебетали різні пісні.
Перша співала: "Хто копав мої горішки? Хто копав мої горішки?"
А друга співала: "Маленький шматочок хліба і без сиру! Маленький шматочок хліба без сиру!"

Білки йшли слідом і слухали. Перша пташка прилетіла до куща, де Тіммі та Гуді Тіптоус тихенько зав'язували свої торбинки, і заспівала: "Хто копав мої горішки? Хто копав мої горішки?"
Тіммі Тіптоус продовжував свою роботу, не відповідаючи; та пташка й не чекала відповіді. Вона

просто співала свою пісеньку, і це зовсім нічого не означало.

Але коли інші білки почули цю пісню, вони кинулися на Тіммі Тіптоуса, відлупцювали його, подряпали і розтрощили його торбинку з горіхами. Невинне пташеня, яке спричинило всю цю капость, злякано відлетіло геть!

Тіммі перевертався з боку на бік, а потім крутнув хвостом і побіг до свого гнізда, а за ним бігла зграя білок з криками: "Хто копав мої горішки?".

Вони зловили його, затягли на те саме дерево, де була маленька кругла дірка, і заштовхали всередину. Дірка була замалою для Тіммі Тіптоуса. Вони страшенно стиснули його, диво, що не переламали йому ребра. "Ми залишимо його тут, поки він не зізнається", - сказав Сріблястий Хвіст, і він крикнув у яму—

"Хто копав мої горішки?"

Тіммі Тіптоус нічого не відповів; він упав усередину дерева, на половину горішків, що належали йому самому. Він лежав приголомшений і нерухомий.

Гуді Тіптоус підняла пакетики з горіхами і пішла додому. Вона приготувала чашку чаю для Тіммі, але його все ще не було. Гуді Тіптоус провела самотню і нещасну ніч. Наступного ранку вона наважилася повернутися до горіхових кущів, щоб пошукати його, але інші злі білки прогнали її геть.
Вона блукала по всьому лісі, кличучи—
"Тіммі Тіптоус! Тіммі Тіптоус! О, де ж Тіммі Тіптоус?"

Тим часом Тіммі Тіптоус прийшов до тями. Він виявив, що лежить на маленькому моховому ліжку, в повній темряві, відчуваючи біль; здавалося, що він знаходиться під землею. Тіммі кашляв і стогнав, бо боліли ребра. Почулося цвірінькання, і з'явився маленький смугастий Бурундучок з нічним

ліхтариком, і сподівався, що йому стане легше.
Бурундучок був дуже добрим до Тіммі Тіптоуса; він позичив йому свою нічну шапочку, а в будиночку було повно харчів.

Бурундук пояснив, що через верхівку дерева пройшов дощ з горіхів - "Крім того, я знайшов кілька закопаних!" Бурундук розсміявся і хихикнув, почувши розповідь Тіммі. Поки Тіммі був прикутий до ліжка, він помітив, що їсть багато: "Але як я зможу вилізти з цієї нори, якщо не схудну? Моя дружина буде хвилюватися!" "Ще один горішок - або два горішки; дозволь мені зламати їх для тебе", - сказав Бурундук. Тіммі Тіптоус ставав дедалі товстішим і товстішим!

Тепер Гуді Тіптоус знову взялася за роботу сама. Вона більше не клала горіхів у дупло дятла, бо завжди сумнівалася, як їх звідти витягти. Вона сховала їх під корінь дерева; вони торохтіли вниз. Одного разу, коли Гуді спорожнила дуже великий мішок, пролунав рішучий писк; а наступного разу,

коли Гуді принесла ще один мішок, маленький смугастий Бурундучок поспіхом виліз назовні.

"Внизу стає зовсім тісно; вітальня переповнена, і вони котяться по коридору; а мій чоловік, Чіппі, втік і покинув мене. Як пояснити цю зливу горіхів?"

"Я перепрошую, я не знала, що тут хтось живе, – сказала місіс Гуді Тіптоус, – але де ж Чіппі Хаккі? Мій чоловік, Тіммі Тіптоус, теж утік". "Я знаю, де Чіппі, мені пташка сказала", – відповіла місіс Чіппі Хаккі.

Вона повела дітей до дерева дятла, і вони прислухалися до його дупла.

Внизу чувся шум від розколювання горіхів, а голос товстої білки і голос тоненької білочки співали –

"Посварилися ми з моїм дідусем,
Як же нам з тобою залагодити
цю справу?

Залагодити якнайкраще,
І щоб ти пішов геть, старий пеньок!"

"Ти можеш пролізти в отой маленький круглий отвір", – сказала Гуді Тіптоус. "Так, я могла б, – відповіла Бурундучиха, – але мій чоловік, Чіппі Хаккі, кусається!"
Внизу почувся шум розколювання горіхів і гризіння, а потім голос товстої білки і голос тонкої білки заспівали "На день дідлама
День дідл-дум-ді!
День дідл дідл дідл дум день!"

Тоді Гуді зазирнула в нору і покликала вниз: "Тіммі Тіптоус! Тіммі Тіптоус!" А Тіммі відповів: "Це ти, Гуді Тіптоус? Звісно!"

Він піднявся і поцілував Гуді через дірку, але був такий товстий, що не зміг вилізти назовні.
Чіппі Хаккі не був надто товстим, але він не захотів вилізти, а залишився внизу і хихотів.

Так тривало два тижні, аж поки сильний вітер не зірвався з верхівки дерева, не відкрив дірку і не впустив дощ. Тоді Тіммі Тіптоус вийшов і пішов додому з парасолькою.

Але Чіппі Хаккі продовжував жити в наметі ще тиждень, хоча йому було незручно.

Нарешті лісом прогулювався великий ведмідь. Можливо, він теж шукав горіхи; здавалося, що він винюхував щось навколо.

Чіппі Хаккі поспішив додому!

А коли Чіппі Хаккі повернувся додому, то виявив, що застудив голову, і йому стало ще більш незручно.

І тепер Тіммі та Гуді Тіптоус тримають свою горіхову крамничку зачиненою на маленький висячий замок.

І щоразу, коли пташка бачить бурундучків, вона співає: "Хто копав мої горішки? Хто копав мої горішки?" Але ніхто ніколи не відповідає!

